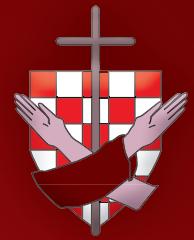

NAŠA RIJEČ

LIST HRVATSKE KATOLIČKE MISIJE BEČ

GODINA XX. | BROJ 52 | PROSINAC 2022.

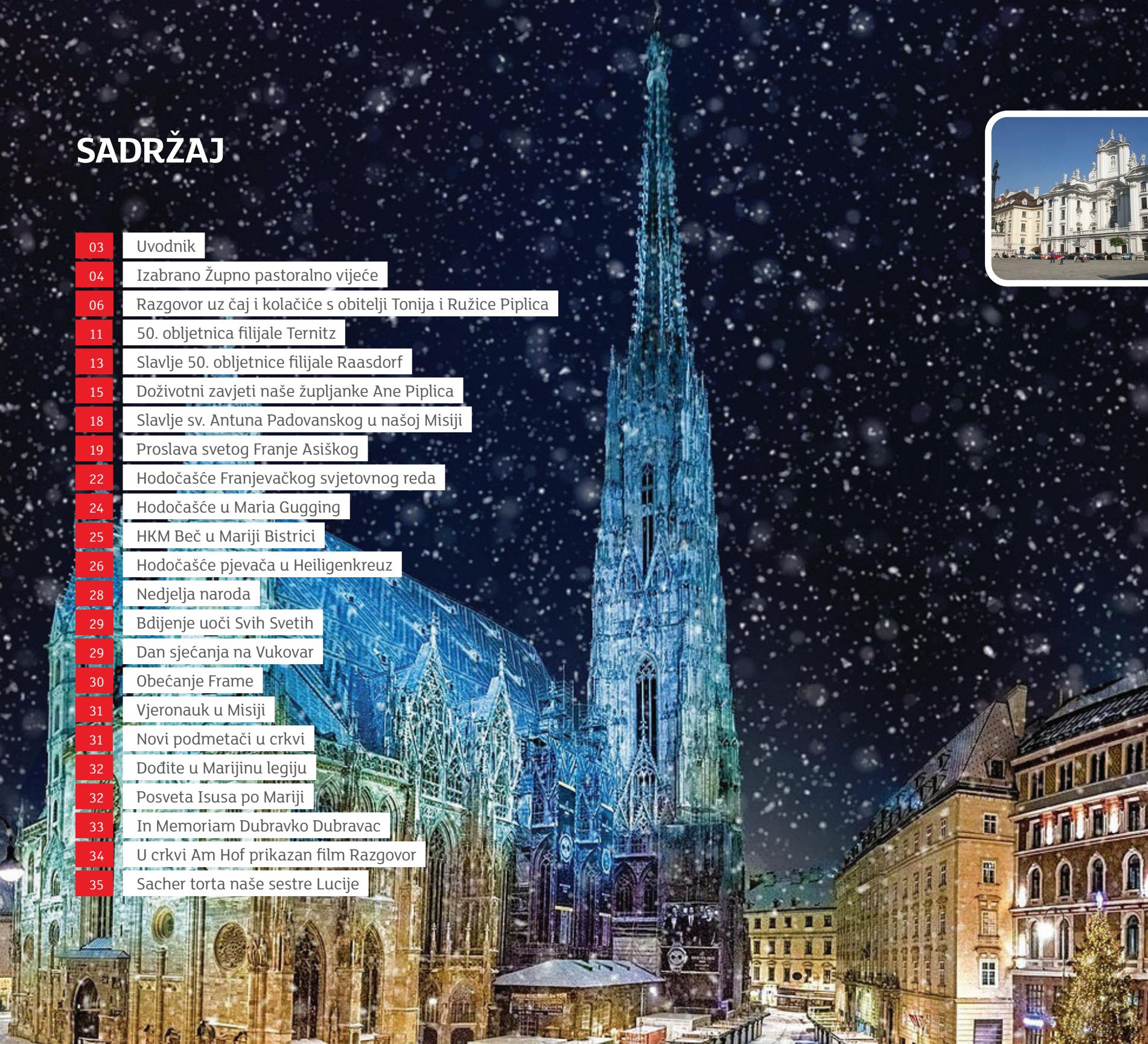

*Čestit i blagoslovjen Božić
i sretna nova
2023. godina!*

SADRŽAJ

03	Uvodnik
04	Izabrano Župno pastoralno vijeće
06	Razgovor uz čaj i kolačice s obitelji Tonija i Ružice Piplica
11	50. obljetnica filijale Ternitz
13	Slavlje 50. obljetnice filijale Raasdorf
15	Doživotni zavjeti naše župljanke Ane Piplica
18	Slavlje sv. Antuna Padovanskog u našoj Misiji
19	Proslava svetog Franje Asiškog
22	Hodočašće Franjevačkog svjetovnog reda
24	Hodočašće u Maria Gugging
25	HKM Beč u Mariji Bistrici
26	Hodočašće pjevača u Heiligenkreuz
28	Nedjelja naroda
29	Bdijenje uoči Svih Svetih
29	Dan sjećanja na Vukovar
30	Obećanje Frame
31	Vjeronauk u Misiji
31	Novi podmetači u crkvi
32	Dođite u Marijinu legiju
32	Posveta Isusa po Mariji
33	In Memoriam Dubravko Dubravac
34	U crkvi Am Hof prikazan film Razgovor
35	Sacher torta naše sestre Lucije

IMPRESSUM

Uređuje i odgovara: Hrvatska katolička misija Beč (Kroatische katholische Mission Wien)
1010 Wien, Schulhof 1 | tel.: (01) 533 81 36 | 533 83 94 | fax: (01) 533 30 19
E-mail: hkm@hkm-wien.at | www.hkm-wien.at

Urednik i lektura: fra Josip Koren
Grafičko oblikovanje: mr. sc. Željko Batarilo, prof. | Tisk: Flyeralarm Wien
Foto: ©shutterstock, HKM, Zoran Cindrić, Željko Batarilo, Ilija Kuprešak

UVODNIK

fra Josip Koren

Poštovani čitatelji Naše Riječi!

Nakon što smo jučer proslavili prvu nedjelju došašća, danas, u ponedjeljak 28. studenog smo se u rano jutro, u 6 sati, u našoj crkvi Am Hof prvi put okupili na sv. misu zornicu. U crkvi se okupilo oko 250 vjernika, koji su radosno došli na misu, slijedeći riječi psalmiste iz Psalma 122,1 „Obradovah se kad mi rekoš: Hajdemo u Dom Gospodnj“ Pripremati se, bdjeti, biti spreman na susret s Gospodinom. Cijeli život vjernika je zapravo spremanje za konačni susret s Gospodinom. Treba pažljivo osluškivati kada, gdje prolazi Kairós, da ne propustimo šansu koja nam se nudi.

U ovom broju Naše Riječi možete pročitati kako živi obitelj sa šestero djece, obitelj Ružice i Tonija Piplica. Vjera je ta koja ih drži budne, razdragane, radosne, usprkos svim poteškoća na koje nailaze. Oni su prihvatali šansu koju im je Bog ponudio. Divim se njihovoj hrabrosti, otvorenosti životu, kao i hrabrosti sestre karmeličanke Ane Piplica, sestre Elizabete od milosrdnog Isusa koja je iz naše Misije 2015. godine otišla u samostan u Mariju Bistricu, a ovih je dana položila svoje vječne zavjete (više o njoj pročitajte u ovom broju).

Tu su i članci o slavlju 50. obljetnice otkako se na hrvatskom jeziku slave sv. mise na filijalama u Ternitzu i Raasdorfu.

Nismo zaboravili zapisati riječi i slikom o redovitim događanjima u Misiji poput hodočašća, Nedjelje naroda, o FRAMI, Marijinoj legiji, crkvenim zborovima, vjeronauku, o proslavi sv. Antuna Padovanskog i sv. Franje Asiškog. Možete vidjeti i tko su novi župni vijećnici.

Ova godina bila je u svakom slučaju lakša nego prethodne dvije u kojima smo se borili s koronom i svime onim što je ona donijela. Bogu hvala, crkva nije bila ove godine zatvorena, maske se nisu morale

nositi za vrijeme bogoslužja. Tako se je i veći broj parova nego uobičajeno odlučio za vjenčanje, a neki koji su odgodili krštenja novorođene djece u prošloj godini, nadoknadili su to u ovoj.

Ima i ova godina svojih bremena, svojih strahova, poput rata u Ukrajini, koji nas je indirektno sve pogodio. Tu su i egzistencijalni strahovi od silnih poskupljenja, od straha da ćemo ostati bez grijanja...

Ipak, u Boga se valja uzdati, jer On sve vodi.

Neka Vam je sretno porođenje Isusovo i obiljem blagoslovljena nova godina.

IZABRANO ŽUPNO PASTORALNO VIJEĆE

fra Josip Koren

Nakon izbora za novo misijsko Župno pastoralno vijeće, koji su se održali u našoj crkvi Am Hof u nedjelju 12. lipnja 2022. godine, a najavljeni su 22. svibnja 2022. godine, nakon večernje mise, povjerenička komisija je pristupila otvaranju izbornih kutija i brojanju glasova. Glasovanju su pristupila 334 glasača. Tri listića su bila nevažeća. Izabrano je sljedećih osam članova (abecednim redom): Božo Blažević, Slaven Blažević, Robert Breščanović, Lucia Djaković, Antonela Djeno, Zdenko Hrgić, Zoran Marinčić i Anton Piplica.

Župnik je imenovao i sljedećih pet članova: Sebastian Breščanović, Ivica Budiša, Milenko Djeno, Ana Dramac i Pavo Lubar. Članovi ŽPV su po samoj službi: fra Radovan Čorić, s. Ivana Džambas, fra Darko Grmača, s.

Božo Blažević

Slaven Blažević

Robert Breščanović

Lucia Djaković

Antonela Djeno

Zdenko Hrgić

Zoran Marinčić

Anton Piplica

Sebastian Breščaković

Ivica Budiša

Milenko Djeno

Ana Dramac

Pavo Lubar

Lucija Klarić, fra Josip Koren, s. Nikolina Pejić, s. Dragana Tomić i fra Marko Vuković. Na konstituirajućoj sjednici vijećnici su Pavu Lubaru izbrali za zamjenika predsjednika ŽPV, a s. Dragana za zapisnicarku, dok je župnik fra Josip po samoj službi predsjednik ŽPV. Župnom pastoralnom vijeću, kojeg je potvrdila Bečka nadbiskupija, mandat traje pet godina. ŽPV je prije svega župnikovo savjetodavno i djelatno tijelo, koje svojim savjetima, opaskama, mišljenjima pomaže da se vjerski život u Misiji odvija što je moguće bolje.

Svim članovima novog ŽPV naše Misije želimo prije svega dar mudrosti od Boga, da mogu svoju zadaću radosna srca obavljati na korist povjerene im zajednice.

fra Radovan Čorić

s. Ivana Džambas

fra Darko Grmača

s. Lucija Klarić

fra Josip Koren

s. Nikolina Pejić

s. Dragana Tomić

fra Marko Vuković

RAZGOVOR UZ ČAJ I KOLAČIĆE S OBITELJI TONIJA I RUŽICE PIPLICA

Razgovarala: s. Dragana Tomić

Ružica i Toni (Anton) dobili su šesto dijete, malenu Anu koja je krštena u našoj Misiji u nedjelju 23. listopada 2022. godine. Uz Anu ovi roditelji imaju još petero djece: Luku, Luciju, Jakova, Filipa i Lauru. Tri su djevojčice i tri dječaka. Ovom prigodom uredništvo Naše Riječi je odlučilo napraviti jedan intervju s obitelji Piplica pa su me poslali na ovaj posao. Osobno bih ovaj intervju više nazvala ugodnim razgovorom. Posjetila sam tako ovu divnu obitelj jedne večeri u mjesecu studenom, a naš razgovor ću vam pokušati prenijeti. Neću vam moći dočarati ono što sam ja doživjela, ali ću vam prenijeti djeliće našeg razgovora.

Upitala sam Ružicu i Tonija da nam se kratko predstave tko su, odakle su, što su po zanimanju?

Ružica: Ja sam rodom iz Šuice. Kada je zaratio 1993. godine, izbjegli smo u Orebić na godinu dana. Tamo je na župi bio moj stric don Ante Marković, svećenik Dubrovačke biskupije. Mama i ja smo otišle kod njega i bake koja je bila s njim, jer nismo znale gdje ćemo, što ćemo. Nakon toga smo došle u Beč gdje je tata radio od 1960. godine. Imam šestero braće i sestara, ja sam najmlađa od nas sedam, 4 su brata i 3 sestre. Mama me rodila s 42 godine, 9 godina poslije brata. Kao najmlađa sam završila tu s njima i sve dok se nisam udala bila sam s roditeljima. Svi u obitelji smo oženjeni, udati. Možda je zanimljivo da moji imaju 32 unučadi. Moje obje sestre imaju po šestero djece i što je zanimljivo i one imaju troje ženske i troje muške djece. Od ranog djetinjstva sam uključena u crkvene aktivnosti, na božićnim priredbama i u zboru. Nakon krizme uključila sam se u Framu, koja mi je bila jako bitna. Organizirali smo redovne probe i susrete. Išli smo i u Hrvatsku na kapitule.

Frama nam je bila baš bitna i to druženje, možda je to bila nostalgija jer smo izbjegli, sve nekako skupa, tu smo se baš osjećali kao doma. Školu sam od 5. razreda poхађala ovdje kao i srednju školu i kasnije koledž za odgajateljicu u vr-

Shvaćamo ovu našu misu na hrvatskom jeziku kao nešto naše. To je oduvijek tako bilo i to će ako Bog da uvijek tako i ostati. Nama je stvarno Misija od dolaska u Beč na srcu. Ubrzo nakon što smo došli tu, krenuli smo u crkvu Am Hof, tu smo išli mi na vjeronauk, kao i naša djeca danas. U Misiji smo se i upoznali. Misiji ćemo ako Bog da uvijek ostati vjerni.

tiću. Posao odgajateljice sam radila četiri godine, a kada sam rodila Luku, prestala sam raditi i od tada više ne radim.

Toni: Imam tri sestre, jednu stariju i dvije mlađe, ja sam drugi po redu i sin jedinac. Mi smo rodom iz konjičkog Klisa. To je područje koje obuhvaća veći broj zaseoka i sela u općini Konjic, ali je Hrvata тамо jako mali broj, prije rata je bio daleko veći. Mi smo 1991. došli u Beč. Kad pričam Austrijancima, kažem da smo baš jedna klasična *gastarbajterska* obitelj. Kada smo došli uključili smo se na aktivnosti u Misiji, najprije na vjeronauk pa u ministrante. Bio sam ministrant do svoje 16. godine, čak sam jednom bio izabran za ministranta godine, gdje sam dobio glavnu nagradu: fotoaparat, od tadašnjeg voditelja ministranata fra Ilije Mijatovića. Bio sam kasnije aktivan u crkvenom zboru, Frami i na folkloru "Anno 93". U tom razdoblju od 9 godina na folkloru smo imali mnogobrojne koncerte, putovali smo diljem domovine i drugih zemalja. Za nas kao Hrvate u dijaspori bilo je bitno družiti se, čuvati i gajiti hrvatsku tradiciju. To nam je dobro došlo, imali smo kroz to zdravu mladost. Od trećeg razreda sam išao ovdje u osnovnu, a kasnije u srednju školu koju sam prekinuo i počeo raditi. Završio sam zanat. Kasnije sam nastavio daljnje školovanje, kada smo dobili Luku. Kroz razdoblje od sedam godina sam pohađao večernje škole i faks pored punog radnog vremena i obitelji. Nakon završetka školovanja i faksa čekali smo naše četvrto dijete. Od tada sam inženjer industrijskog inženjerstva i radim u strojarstvu.

Majčinstvo može ispuniti i usrećiti, jer roditeljstvo nije samo neka uloga, nego životni poziv koji proizlazi iz sakramenta braka.

Naravno da ima situacija kad je teško i naporno, kad si misliš kad će ovo proći ili kako će sad ovo preživjeti, ali sve u svemu ne bih se htjela mijenjati ni s kim i baš sam sretna što sam majka, što sam doma, što se mogu brinuti o djeci, ulagati u njih...

Moramo reći, vi ste uvijek tu u Misiji. Svake nedjelje vidimo cijelu obitelj na svetoj misi.

Trudimo se. Shvaćamo ovu našu misu na hrvatskom jeziku kao nešto naše. To je oduvijek tako bilo i to će, ako Bog da, uvijek tako i ostati. Nama je stvarno Misija od dolaska u Beč na srcu. Ubrzo nakon što smo došli tu, krenuli smo u crkvu Am Hof, tu smo i mi išli na vjeronauk, kao i naša djeca danas. U Misiji smo se i upoznali. Misiji ćemo, ako Bog da, uvijek ostati vjerni.

Kada ste se upoznali?

Upoznali smo se na vjeronauku, negdje u šestom razredu osnovne. Ružica je bila štreberica, kaže Toni, sve je znala na vjeronauku, a ja sam bio tamo negdje na kraju učionice. Dublje smo se upoznali tek na Frami i na zboru.

Možete li nam reći nešto o susretima mladih u Beču, te o značenju Frame za vaše život?

Uvijek smo kao i generacije prije nas bili u centru (župnoj dvorani). Mi smo onđe slavili Nove godine, Toni je svirao gitaru. Mi smo se u Beču zvali Frama, iako nismo imali službeni status franjevačke mladeži. S fra Mijom Tikvićem, koji je tada vodio Framu krenuli smo na pješačka hodočašća u Maria Gugging. Tada to nije bilo kao danas službeno hodočašće Misije, nego smo mi Framaši s njim

išli i redovno se izgubili. Frama nas je dosta oblikovala i pratila u našem duhovnom životu. Godine 2004. smo krenuli na "Marš", franjevački hod Framaša u domovini. To je za nas bilo jako duboko iskustvo. Slike koje se do danas nalaze u župnoj dvorani smo za uspomenu donijeli iz Asiza. To je za nas bio baš veliki poticaj da oformimo Framu i da se to ovdje pokrene, da zaživi. Službeno smo primljeni tek 2005. s fra Franjom Jurincem u Framu. Među prvim Framašima smo položili obećanja. Organizirali smo susrete, zbor i pjevanje zbora na sv. misama. Od 1998. smo se u biti počeli nas dvoje družiti na Frami, a još intenzivnije na zboru, gdje smo se zblžili s našim najbližim prijateljima s kojima smo provodili svaki slobodan trenutak i sve aktivnosti, uz Framu i izvan nje. To je prijateljstvo što do dana današnjeg traje.

Toni: Ružica je meni isto bila prijateljica, uvijek je bila malo ozbiljnija cura i zrelja od drugih, čak prezrela za svoje godine. Ja sam bio većinom malo neozbiljan, svirao sam gitaru i volio društvo. Meni je bilo nezamislivo da bi se ona u mene mogla zagledati, uvijek sam mislio da traži neke starije dečke, ozbiljnije. Ona je za mene bila nedostizna.

Ružica se nadovezuje i kaže: Ali se osjetilo nešto među

nama, da se jedno drugom sviđamo. Jednog dana, kaže Toni, dogodilo se ono nemoguće i od tada je bilo sve družačije.

Recite nam jeste li se u startu odlučili za više djece ili?

Ružica kroz smijeh kaže: Ja jesam, oduvijek sam željela imati više djece, kako su moje sestre tada već imale djecu, to mi je bilo blisko. Uvijek sam imala želju za velikom obitelji. **Toni** se nadovezuje i kaže: Ja apsolutno nisam mogao zamisliti. Da mi je netko prije 15 godina rekao da će imati šestero djece i da će mi ona štreberica biti žena, ne bih vjerovao. Meni je bio veliki skok četvrto dijete, jer u Austriji si prihvaćen u društvu ako imаш jedno ili dvoje djece, još bi bilo idealno da su curica i dečko. Kad imаш troje već si pomalo sumnjiv, a kad kažeš da imаш šestero djece, ti si sektaš, govori Toni kroz smijeh.

Da, baš sam htjela pitati kako društvo to prihvata, jeste li ikada imali ugodnosti ili neugodnosti?

Ružica: Bilo je pitanje kada smo imali dvoje djece, kad će ja ići raditi, uopće nije bilo pitanja hoćete li još djece imati, nego samo kada će ići raditi. Onda bih ja rekla: Pa

evo, ne znam, možda ako bude još. Drugi bi se čudili, što, vi bi još? Stvarno je tako, ali kad malo očvrsneš, uopće se ne obazireš više na neke suptilne ili otvorene dvostranske komentare.

Toni: Nakon četvrtog djeteta meni je već bila ona neka mentalna granica prihvaćenosti u društvu.

Ružica: Meni su znali i kad sam kod liječnika išla, reći: No, pa koliko ih vi još želite imati? Ono što je nama dalo podršku je naše uključenje u jednu zajednicu katoličkih obitelji, gdje jednom mjesечно imamo susrete u Mödlingu. Na tim susretima smo se uz kvalitetna redovna predavanja i liturgijski sadržaj spojili s divnim obiteljima koje su većinom u sličnim obiteljskim i društvenim situacijama i kojima je bitna vjera, a koji su pod okriljem Katoličke Crkve, bez nekih strujanja i sektaštva.

Ispunjava li vas vaše očinstvo i majčinstvo?

Današnje društvo ima često krivu sliku o djeci i obiteljima. Svi znamo da je obitelj kao jezgra društva znatno bitna, kako za cijelo društvo tako i za odrastanje djece i svih nas, iz nje dolazi radost i blagoslov. Često su ljudi fokusirani na aspekt tereta i obaveza koje djeca donose, zato što je u društvu čovjek okrenut svom užitku, hedonizmu. Kažu, moraš sebi nešto priuštiti, moram imati vremena za sebe, moram ići u teretanu, na masaže, imati mir od svijeta. Sve je to lijepo, ali je neusporedivo sa srećom i ljubavlju beba i djece koje svakodnevno ispunjuju obitelj.

Majčinstvo može ispuniti i usrećiti, jer roditeljstvo nije samo neka uloga, nego životni poziv koji proizlazi iz sakramenta braka. Naravno da ima situacija kad je teško i naporno, kad si misliš kad će ovo proći ili kako će sad ovo preživjeti, ali sve u svemu ne bih se htjela mijenjati ni s kim i baš sam sretna što sam majka, što sam doma, što se mogu brinuti o djeci, ulagati u njih. Ne znam kako će to ispasti, bolje ili gore, kaže Ružica.

Možete li se pokriti financijski?

Tu ima jedna predrasuda. Ljudi misle da se može živjeti od dječjeg doplatka, to nije istina. Mi živimo normalno. Imamo to neko povjerenje kad nam je Bog dragi dao djecu, onda će nam providjeti i pomoći u onome što nam je potrebno. Imamo blagoslov da su nam djeca zdrava i to nam je najveći dar. Neki ljudi imaju samo jedno dijete, a u puno većim su iskušenjima, puno je teža borba ako imаш bolesno dijete, ima puno težih situacija. Djecu nastojimo učiti da nije bitno dobiti sve što požele i da ne idemo za svim hirovima koji se svakodnevno nameću. Bogatstvo koje djeca imaju jedni od drugih i njihovo zajedništvo je

puno vrjednije od svih materijalnih poslastica.

Nedostaje li vam društveni život?

Nije tako da ne sudjelujemo u njemu, kaže Toni. Družimo se i nalazimo redovno sa svojim prijateljima i obiteljima koliko je god moguće, provodimo vrijeme na raznim izletima i aktivnostima s djecom, ali i nastojimo pronaći vremena jedno za drugo, jasno koliko je moguće pored školskih ili drugih obaveza. Ružica kaže: Odem s prijateljicama na kavu, na večeru. To mi godi. Bitna je i ta dimenzija i ja je imam dovoljno. Ponekad ih ostavim, odem na misu. I sam taj odlazak na misu, šetnja do crkve meni puno znače. Kad se vratim osjećam se kao da sam se preporodila. Čovjek treba imati svoje neke ispušne ventile, ali sve u svemu, to te ne može ispuniti. Toni: Bitno je u svemu imati neku mjeru, znamo što nam je fokus i po tome se i ravnamo.

Imate li neku poruku za druge obitelji?

Meni je uvijek bitno reći, bez obzira hoće se to pisati ili se ne preporučuje pisati. Mi nismo savršeni, niti sebe doživljavamo tako. Ja absolutno sebe, ili nas, ne shvaćam kao neki super primjer ili kao neku savršenu obitelj. Sve što rade drugi, radimo i mi. Ali se trudimo... Nedjeljna misa je nešto što je apsolutno neupitno, jer se podrazumijeva, iako naravno ovi mlađi znaju nekad pitati pa zar i danas opet idemo na misu, posebno ako smo bili i subotom. Iako ni mi nismo često svjesni, ali znamo da nam je sveta misa izvor snage, to nas nosi, to nas pokreće..., također obiteljska molitva..., trudimo se navečer moliti krunicu. S puno djece je to često dosta rastreseno i nesabранo, često i kaotično, ali ipak nastojimo ustrajati. Molitva krunice se molila i u našim obiteljima. Zato i nama to nije bilo strano, ali svejedno je izazov svjesno izdvojiti vrijeme za obiteljsku molitvu. Možda se može početi s jednom deseticom, ali vrijedno je početi. Toliko je toga što nam se nudi što dati, kupiti, priuštiti djeci... Toliko nam svijet i društvo nudi, ali što je rekao jedan dragi nam svećenik, *ako djeci sve daš, a nisi im Boga dao, onda im ništa nisi dao*. Ne kažemo da nam to uspijeva. I mi se tu nalazimo na početku, ako nam to uspije onda smo uspjeli. Želimo možda još ohrabriti bračne parove da se ne boje života. Mi smo u otvorenosti prema životu primili neprocjenjive darove, koje nam Bog bez naše zasluge daruje i sigurni smo da nije postojalo ništa bolje od toga za nas.

50. OBLJETNICA FILIJALE TERNITZ

đakon Ivan Sarić

Filijala Ternitz je jedna od 12 filijala HKM Beč. Nalazi se u kotaru Neunkirchen (oko 90.000 stanovnika). Kotar čine tri grada: Neunkirchen, Ternitz i Gloggnitz, te 41 općina. Hrvati u velikoj većini žive u navedenim mjestima. Imatih oko 240.

Filijala Ternitz, koju ovdašnji vjernici nazivaju jednostavno *Misija Ternitz*, ima oko 80 aktivnih vjernika. Današnja *Misija Ternitz* je svoje djelovanje započela prije 50 godina, točnije 1972. godine u Gloggnitzu. Te godine fra Metod osniva filijalu, a fra Efrem Kujundžić je preuzima 1974.

godine, te njezino djelovanje premješta u Pottschach. Nakon smrti fra Efrema 1996. godine, filijalu na kratko preuzima fra Ilija Mijatović, a od 1977. godine do 2018. u filijali djeluje fra Daroslav Ivan Miklaušić. Od 2018. godine mise se slave u župnoj crkvi Srca Isusova u Ternitzu, a na mise dolazi fra Josip Koren, voditelj HKM Beč. Od 1988. u filijali djeluje i trajni đakon Ivan Sarić, koji sa svojom obitelji živi na području filijale.

Napose nakon Domovinskog rata zaživjela je športska i kulturna djelatnost. Tako je 1992. osnovano HŠKD Bosna Srebrena,

čiji su se nogometari natjecali u Hrvatskoj nogometnoj ligi Beč i nogometnom kupu Bečke nadbiskupije. Sufinanciranje i sebedarje za *Bosnu srebrenu* posebno su iskazali tadašnji predsjednik kluba Franjo Mijatović i trener Pavo Adrić – Čiča. Za istaknuti je sabranost i mudrost mlađih nogometara, Hrvata i Bošnjaka, koji se nisu poveli za sukobom koji je tada trajao u BiH, nego su ustajali u zajedništvu. Uz športske aktivnosti, na obrazovnom planu održavali su se tečajevi njemačkog jezika, te je i danas aktivna temeljna škola hrvatskog jezika i kulture, gdje djeca počinju nastavu jednom tjedno, a nastavu drži prof. Gordana Barišić-Gajski, kao i folklorna grupa s voditeljicom Lucom Živaljić. Utemeljen je i Shod molitelja Srca Isusova i Marijina koji se sastaju jednom mjesечно, zatim Nazaretski skup za dječu koji se sastaje tjedno, Majčino krilo za roditelje i dječu do 3 godine starosti, koji se sastaju mjesечно, a tu su i ministranti, prakaraturi, čitači, mole se svibanske i listopadske pobožnosti, kao i pobožnost križnog puta, a organizaraju se i druženja posebice nako svetih misa.

U subotu, 25. lipnja 2022. godine, sunčan i vruć dan s 30°C, na Blagdan Bezgrešnog Srca Marijina, održana je središnja proslava povodom 50 godina postojanja filijale Ternitz. U 18:00 sati, zvonjavom zvona crkve Srca Isusova, krenula je procesija od portala s križonošom, KUD-om Bosonska Posavina iz Beča, ministrantima, župnikom župe Ternitz (Wolfgang Fürtinger) i trajnim đakonom Ivanom Sarićem. Župnik, mr. Wolfgang Fürtinger, obratio se sabranom puku izražavajući zacovoljstvo i nazočnošću Hrvata u župi koju on vodi. Naglasio je vjernost hrvatskoga naroda prema Austriji, ali se, na žalost ta vjernost nije kroz povijest odgovarajuće vredno stvarala i nagrađivala. Zaželio je svima lijepu proslavu i obilje Božjeg blagoslova.

Svetu misu predvodio je fra Josip Koren,

voditelj HKM Beč, a asistirao je đakon Ivan Sarić. Glazbom i pjesmom, ovu sv. misu je učinila još svečanijom glazbenom skupina *Ruah Adonai*. Članovi te skupine su vrijedna i pobožna mlađež iz Kapfenberga. Sjetili smo se u molitvi i naših 66 pokojnika koji su ovdje boravili i radili.

Bili su iz župa:
Bihać, Banja Luka, Cer, Domaljevac, Garešnica, G. Dubica, Hrvatska Tisina, Nijemci, Odžak, Prud, Sarajevo, B. Graho-vo, Šurkovac, Ternitz, Tolisa, Tompojevci, Tuzla, Ularice, Vidovice, Verušić, V. Gorica, Zenica, Jablanaci, Zovik i Živinice.

Nakon sv. mise slavlje se nastavilo u obližnjoj župnoj dvorani uz zakusku, ples i nastup KUD-a Bosanska Posavina iz Beča.

HRVATI I KOTAR NEUNKIRCHEN KROZ POVIJEST

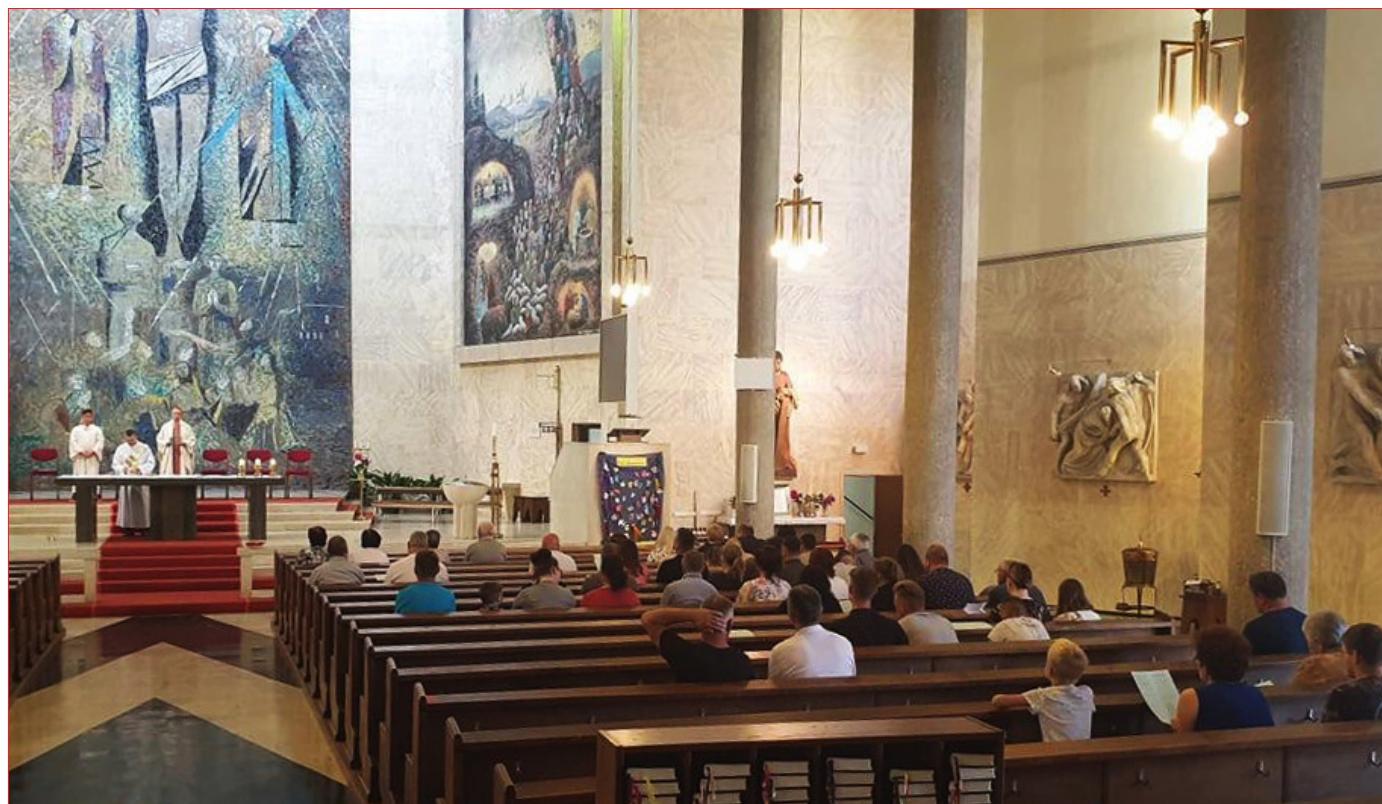
Od 16. stoljeća Hrvati prolaze ovim krajem kao trgovci i vojnici. Poneki se i zadržavaju poslom, službom ili ženidbom. Poznato je kako je ovdje prolazio i ban Josip Jelačić sa svojom vojskom. Prvi Hrvat čije ime i

prezime znamo, a čiji se grob nalazi kod vojnog spomenika na groblju župe St. Johann u Ternitzu bio je Mato Šolaja. Poginuo je 1915. kao vojnik u vojnoj tvornici i željezari Ternitz, a bio je s područja Sanskog Mosta.

Između 1942. i 1945. je na područje ovoga kotara doveđeno na prisilan rad nekoliko Hrvata i Hrvatica, državljana tadašnje NDH. Neki od njih su, na žalost, stradali, čemu svjedoče nadgrobni spomenici na gradskom groblju u Neunkirchenu. Godine 1945. ovdje je došlo nekoliko hrvatskih obitelji i vojnika, jedan od njih je bio Marinko Blažević. Veći dolazak naših ljudi se zbio između 1966. i 1972. Prvi *gastarbeiter* je bio Pejo Pavlović iz Rudanke kod Doba. Mnogi su dolazili, neki prolazili, neki se vraćali u domovinu. Svećenici, časne sestre i đakoni su s vjernim pukom njegovali vjeru, zajedništvo, hrvatsku riječ, kulturu u stranom svijetu.

Većina Hrvata u ovaj kraj je prispjela iz Vrhbosanske, Splitske i Đakovačke nadbiskupije te Banjalučke biskupije.

Najčešće se susreću sljedeća prezimena: Andrić, Bajić, Banović, Barišić, Bjelobrk, Bjelonjić, Blažanović, Blažević, Brčinović, Čavrag, Čember, Dragičević, Đerfi, Ević, Ferić, Galonja, Gavranović, Grgić, Ilić, Ištuk, Ivanić, Janjić, Janjiš, Jokić, Josić, Knežević, Mijatović, Mrkonjić, Marić, Marenčić, Mikić, Liščević, Paleško, Pejić, Poleš, Pavlović, Pepić, Petrić, Petričević, Rako, Rašo, Rabić, Sarrić, Sarvaš, Savković, Sebešić, Slukan, Šolaja, Tadić, Tolić, Toma, Tomić, Vidić, Vučković, Ziroja, Živaljić, Župarić...

SLAVLJE 50. OBLJETNICE FILIJALE RAASDORF

fra Josip Koren

U nedjelju 18. listopada ove godine u 15 sati okupilo se u crkvi u Raasdorfu nemalen broj vjernika Hrvata i Austrijanaca. Crkva je bila dupkom puna. Slavlje se trebalo održati pod vedrim nebom u dvorištu, ali kiša nas je natjerala u crkvu. Povod je bio godišnja misa - *Erntedankfest* (zahvala za plodove zemlje) koju obje zajednice, hrvatska i austrijska već čitav niz godina zajedno slave dvojezično. Isto tako dvojezično se kroz

se rodio u Bosanskom Brodu 29. lipnja 1913. godine. Uz dvogodišnji studij medicine, završio je studij teologije te 6. travnja 1941. zaređen od nadbiskupa Vrhbosanskog dr. Ivana Šarića u Sarajevu za svećenika.

Budući da je od 1972. godine i u Raasdorf došlo dosta Hrvata *trbuhom za kruhom*, župnik Klampfl je najprije jedanput mjesečno, a kasnije i više puta okupljaо na misama Hrvate i

sbrucku promovirao i s prof. dr. Antonom Livajušićem iz Ohioa u Americi (Klampflov gimnazijalski profesor), koji su tјedan dana bili gosti u Raasdorfu.

godinu slavi i procesija na Tijelovo. To je ujedno bila i prilika da se proslavi 50 godina otako se u Raasdorfu u župnoj crkvi Sv. Magdalene redovito slave svete mise i na hrvatskom jeziku. Svetu misu je uz domaćeg župnika dr. Arkadiusza Borowskog i fra Josipa Korena, voditelja HKM iz Beča, predslavio pomoćni bečki biskup zadužen za strance, dr. Franz Scharl.

Naime, spletom okolnosti u Raasdorfu je od 4. travnja 1970. postao župnikom Rudolf Klampfl, čiji je otac bio Austrijanac, a majka Hrvatica. On

služile svake nedjelje, a od početka 2018. mise se služe svake prve i treće nedjelje u mjesecu, a druge i četvrte nedjelje u mjesecu služe se u nadelekom Strasshofu an der Nordbahn, gdje se je doselio, uglavnom iz Beča, poveći broj Hrvata katolika.

Vjernici koji dolaze na mise na hrvat-

skom jeziku, kako u Raasdorf, tako i u Strasshof, a koje se slave nedjeljom u 16 sati, a okupi se do 100 vjernika, žive u okolnim mjestima, a većina ih još uvijek radi u Beču. Godine 2018., 6. svibnja otvoren je u knjižnici u Raasdorfu i odjel s knjigama na hrvatskom jeziku, zahvaljujući ponajviše zalaganju Mag. Ive Baotića.

Poslije mise, u kojoj su našu hrvatsku zajednicu pozdravili i čestitali nam 50. obljetnicu biskup Scharl, domaći župnik Borowski i Walter Krutis, gradaonacelnik Raasdorfa, fra Josip je na njemačkom i hrvatskom zahvalio domaćinima na gostoljubivosti, a narodno veselje se preselilo u župno dvorište, gdje su se naši župljani iz zajednice Raasdorf i Strasshof zajedno s Austrijancima uz bogati stol (koji su pripremili naši župljani) i živu glazbu, družili i veselili do duboko u noć.

DOŽIVOTNI ZAVJETI NAŠE ŽUPLJANKE ANE PIPLICA S. ELIZABETE OD MILOSRDNOG ISUSA

s. Dragana

Uneposrednoj blizini Hrvatskog nacionalnog svetišta Majke Božje Bistričke, s druge strane bistričke kalvarije, u podnožju 11. i 12. postaje Križnoga puta, nalazi se samostan klauzurnih sestara karmeličanki, Karmel Majke Božje Bistričke i blaženog Alojzija Stepinca. Tamo je 2015. godine otišla naša vjernica i članica Frame, Ana Piplica. Odlučila je posvetiti svoj život Bogu u zajednici kontemplativnih sestara karmeličanki. Ondje je obukla redovnički habit i 2018. godine položila prve zavjete, a u prekrasno subotnje prijepodne, 11. lipnja 2022. u Mariji Bistrici je položila svoje doživotne ili svečane zavjete.

Svečanost polaganja doživotnih zavjeta je bila pod svetom misom u 11:00 sati. Misu je predslavio pomoćni zagrebački biskup Mijo Gorski, uz njega je u koncelebraciji bilo još nekoliko svećenika. S. Elizabeta je pod svetom misom u ruke zakonite joj poglavarice položila doživotne zavjete čistoće, poslušnosti i siromaštva, te je time postala punopravna članica zajednice sestara karmeličanki.

Anu do zavjeta nisam poznavao stoga ču o njoj reći ono što sam čula od Ružice i Tonija – njenih brata i šogorice.

Ana je rođena 18. lipnja 1983. godine u Mostaru. Treća je od četvero djece u obitelji Nedjeljka i Bosiljke r. Djopa. Ima još dvije sestre: Kristinu i Katarinu te brata Tonija. Djetinjstvo je provela sa svojom obitelji u Bijelom Polju kod Mostara, a poslije u očevom rodnom mjestu Gorani. Došao je rat pa je sa svojom obitelji 1991. doselila u Beč. U našoj Misiji je primila prvu svetu pričest, a nakon krizme je krenula na Framu. Bila je i u folkloru kao vrsna plesačica. Nakon završene više škole zaposlila se u turističkom uredu, puno je putovala, imala je svoj automobil i stan. Imala je društvo i prijatelje. Ali dogodila se u njoj čežnja za nečim dubljim te je počela ići na seminare i duhovne obnove kod fra Zvjezdana u Tabor. Ana je osjetila klic duhovnog poziva, provela je vrijeme u molitvi i postu, a onda ju je put odveo do Karmela u Mariji Bistrici. Ana je za svoje redovničko ime izabrala ime *sestra Elizabeta od Milosrdnog Isusa*.

Spomenut ću ukratko da je karmeličanke u Hrvatsku pozvao blaženi kardinal Alojzije Stepinac. Prvi klauzurni ženski Karmel u Hrvatskoj utemeljen je 1939. godine u Brezovici, a poslije su se sestre razgranavale na nove zajednice: Kloštar Ivanić, Đakovačka Breznica i Marija Bistrica. Od 2000. godine sestre karmeličanke iz Hrvatske stižu i u Bosni i Hercegovinu, u Sarajevo, a 2003. godine sestre iz Hrvatske odlaze i u Albaniju.

Osobno sam imala priliku živjeti u Kloštar Ivaniću u blizini sestara karmeličanki. Ondje, mi sestre franjevke, imamo svoj najveći samostan, a od sestara karmeličanki smo udaljene točno 230 metara. Rado sam svraćala kod sestara na kave i ugodne razgovore. Kada bi sestre ne-

Znajte da sestre karmeličanke misle na sve nas, mole se za nas, žrtvuju svoj život poradi Boga i bližnjega. I znajte da na njih možete računati ako vam je potrebna molitva i uho koje će vas čuti. Poznato je da one žive od Božje providnosti. Zato ih od srca preporučam vašim darežljivim srcima.

što slavile, onda je mene tadašnja moja predstojnica slala da im pomognem posluživati goste. Radovala sam se kao dijete odlascima u Karmel, a posebno domišljatosti njihovih jednostavnih i lijepih poklona. U užurbanom tempu u kojem živimo mi redovnice i redovnici koji nismo iza klauzurnih rešetaka, često se dogodi da od zauzetosti obvezama ne možemo doživjeti neki blagdan u njegovoj punini jer trčimo za obvezama na sve strane i nemamo kada zastati pred Otajstvom. Tako sam jedne godine tek navečer pred polnoću završila s obvezama i bila sam tužna što moja soba izgleda

kao štalica, a nema ni jaslica ni Isusa ni kakvog božićnog obilježja. Sestre karmeličanke su tada imale polnoćku u 22:00 sata i po svećeniku su mi poslale vrećicu. Nakon što je završila naša polnoćka, ona u ponoć, otišla sam u sobu i otvorila poklon. Tamo su bile jaslice i u njima Mali Isus aranžiran uz puno svježih sitnih ruža. Uljepšale su moj Božić, moju štalicu i mojoj duši darovale radost...

Drugi, meni još važniji primjer, iako mi ga je puno teže podijeliti je ovaj: Imala sam strah od javnih nastupa. Kada bih počela javno nastupati pred mnoštvom ljudi, posebno nepoznatih, počela bi mi drhtati čitava vilica i jedva bih mogla izgovoriti planirano. Bilo je to prije polaganja mojih prvih zavjeta, koji su bili prije 20 godina. Dan prije nego što poći na zavjete, otišla sam sestrama karmeličankama i zamolila

ih da se mole za mene jer će morati na zavjetima čitati govor, a može se dogoditi da će početi drhtati. I točno se sjećam trenutka kada sam trebala početi čitati govor, sjetila sam se da se moje karmeličanke mole za mene i strah je isčezenuo. Sestre su se uistinu molile za mene, a ja sam vjerovala da će mi njihova molitva pomoći i od toga dana do dan danas više nisam imala taj problem.

Ispričala sam vam ovo kako biste i vi znali da sestre koje su iza rešetaka misle na sve nas, mole se za nas, žrtvuju svoj život poradi Boga i bližnjega. I znajte da na njih možete računati ako vam je potrebna molitva i uho koje će vas čuti. Poznato je da one žive od Božje providnosti. Zato ih od srca preporučam vašim darežljivim srcima.

I da se vratim na zavjete s. Elizabete od Milosrdnog Isusa. Čestitamo sestri Elizabeti i njezinoj obitelji na ovom velikom daru koji su darovali Bogu i Crkvi! Želimo joj mir i ustrajnost na započetom hodu za Kristom.

Iz naše Misije je na zavjetima bio lijep broj vjernika, sestrini roditelji, brat i sestre s obiteljima, rodbina i prijatelji, njima smo se pridružili fra Marko i ja, koji smo bili poslani ispred naše misijske zajednice.

Svečano misno slavlje uveličale su pjesmom sestre karmeličanke s unutarnje strane samostana, a s druge strane u unutrašnjosti predivno okićene kapelice pjevali su obitelj sestre Elizabete, napose njen tata, njeni prijatelji te svi mi predvođeni njenim bratom Tonijem koji je na gitari svirao pjesme koje smo pjevali.

Za sve goste je bio priređen ručak u restoranu. Bilo nas je stotinjak na ručku. Nažalost, s nama nisu bile sestre, one su objedovale u svom samostanu. Ostali smo dugo za stolom u druženju i razgovoru, a mama s. Elizabete, teta Bosiljka nam je podijelila zahvalnice i sličice za uspomenu sa slavlja.

SLAVLJE SV. ANTUNA PADOVANSKOG U NAŠOJ MISIJI

Kip sv. Antuna Padovanskog, koji kroz godinu stoji s lijeve strane bočno na zidu u našoj crkvi, seli se za 13. lipnja pred glavni oltar i koliko god je malen kao kip, njegov lik postaje tog dana najvećim. Nikakvo čudo, ta on je *svetac čitavoga svijeta*. Jedva da ćete naći koju rimokatoličku crkvu u svijetu, a da se u njoj ne nalazi ili kip, ili slika sv. Antuna Padovanskog.

Ove godine smo se, Bogu hvala, za razliku od prošle, pripremali kroz 13 utoraka bez maski na licu. Na sam dan, crkva je bila, mada je bio radni dan, na misi u 18 sati, lijepo popunjena vjernicima, napose djecom koju su donijeli, poveli roditelji ili bake na zaštitnički blagoslov. Fra Radovan, predslavitev sv. mise, na kraju slavlja prošao je crkvom

i blagoslovljenom vodom poškropio vjernike i ljiljane. Nakon blagoslova crkvom je zaorila pjesma, vapaj sv. Antunu:

**Iz zemaljske suzne dolj,
uzdižemo tebi glas:
sveti Anto moli za nas, sada
i na smrtni čas.
Nevolja nas teška tišti, utje-
he nam s neba daj,
oproštenje svim nam ištici i
nebeski sjajni raj.**

Poslije mise mnogi su htjeli i fizički dotaknuti kip sv. Antuna, jer sv. Antun liječi, krije, ozdravlja, pronalazi izgubljeno i napose izgubljene...

ozdravlja, pronalazi izgubljeno i napose izgubljene...

PROSLAVA SVETOG FRANJE ASIŠKOG 2022.

Ivo Baotić

Iove godine se misijska zajednica za svetkovinu svetoga Franje pripremila trodnevnicom. Dok su krunicu predvodili laici iz Franjevačkog svjetovnog reda, misna slavlja trodnevnice predvodili su franjevcici, koji djeluju u našoj Misiji.

Manja braća – poniznost

Prvoga dana trodnevnice, kada se slavi sveta Terezija od djeteta Isusa misno slavlje je predvodio voditelj Misije fra Josip Koren, koji je u svojoj propovijedi usporedio sveticu dana i svetoga Franju. Oboje ih je oblikovala poniznost, predanje, siromaštvo i jednostavnost. Propovjednik se nadahnuo svetom Terezijom i razmišljaо o tri evanđeoska savjeta, koje *sveti Franjo nije izmislio*.

Čistoća ili beženstvo označava i otvorenost i spremnost za služenje Bogu i narodu, jer tko ima obitelj, ima i obiteljske brige oko priskrbljivanja potrebnih dobara za život, brige za članove obitelji i to obiteljske ljude često dovodi u situaciju da ne mogu slobodno služiti Bogu ili drugima.

Siromaštvo znači spremnost, sve izgubiti poradi Boga. Sveti Franjo se odrice očevih dobara, što ga dovedi pred sud, jer on ne želi biti opterećen obvezama prema

Sveti Franjo je svojim izdvajanjem iz mase bio ne samo čovjek svoga vremena nego čovjek ispred svoga vremena, jer je činio ne ono, što svi rade, nego ono što je činio Isus, činio je dobro.

zemaljskim dobrima.

je upravo unio svježinu u Crkvu, a svojoj zajednici je ostavio zadatak da u svom služenju budu ponizni glasnici Božje ljubavi braći, koju je prepoznavao u svim stvorenjima.

Bog moj i sve moje – vjera

Drugoga dana trodnevnice, koji je pao na dvadeset sedmu nedjelju kroz godinu, a inače se slavi i blagdan doslovno. Počeo je pojavljati ruševne crkve oko Asiza dok nije shvatio da ga Gospodin šalje ustvari u živu Crkvu, među vjernike, kojima treba obnova. Franjo

zrnu, u središte stavio promišljanje o vjeri.

Što znači vjera?

Vjera je za svetoga Franju bila pokretačka snaga, koja ga je uvijek iznova vodila k Bogu i predanju Božjoj volji. Sveti se Franjo svjesno odrekao svih dobara, jer je osjetio da ga zemaljska dobra ne mogu usrećiti i svjesno se odlučio za Boga i time jedinu stvarnu sreću. Propovjednik se dotaknuo i trenutne političke situacije u svijetu i ustvrdio kako ruski predsjednik ima sve, ima vlast, ima svakavih dobara, veliku državu, ali to ga ne samo ne čini sretnim, nego teži k tome da ima više, iako ga dobra, bez obzira na goleme žrtve naroda, ne usrećuju i ne smiruju. To i za nas znači da trebamo težiti k ispravnom odnosu prema zemaljskim dobrima, koja su nam za život potrebna, ali koja ni nas ne mogu usrećiti. Svoje razmišljanje fra Marko je završio monologom o čovjeku, koji je govorio da ima puno posla oko brige o raznim životinjama. Kada su ga upitali, gdje su te životinje, čovjek je odgovorio da su to slike za pojedine udove od kojih je najteže ukrotiti jezik, koji, premda u kavezu, često izgovori i ono, što bi bilo bolje prešutjeti.

„Braćo, počnimo ispočetka, nismo

još ništa učinili“ – Život nadahnut poniznom ljubavlju

Trećega dana trodnevnice, na uočnicu svetkovine svetoga Franje, najprije smo proslavili obred preminuća svetoga Franje. Obred je predvodio fra Darko Grmača, evanđelje unutar obreda navijestio je fra Radovan Čorić, a tekstove su čitali Ljuba Josipović, fra Darko i Ivo Baotić, dok je pjevane dijelove pjevao župni zbor pod ravnjanjem s. Ivane Džambas.

Nakon toga uslijedilo je misno slavlje, koje je u koncelebraciji sve braće iz naše Misije predvodio fra Darko Grmača, a animirao ga je naš župni zbor. U propovijedi je fra Darko istaknuo da je sveti Franjo svetac savršene radosti, koja ne isključuje ni smrt, nego i nju naziva sestrom i radosno dočekuje i koja i nas danas privlači. No što

je to, što nas privlači kod svetoga Franje?

Poruke svetoga Franje po-put poruke mira, ljubavi, poniznosti, siromaštva i njegov poziv na prihvaćanje Isusa Krista nisu samo poruke njegovoga vremena, one su aktualne i danas.

Današnji čovjek je zaboravio biti poniran, sve prihvati kao od Boga primljeno i Bogu to što smo primili, njemu ponovno podariti. Nije bit u tome da želimo nekakvu prednost ili položaj, da se ističemo, nego bit je u tome da ponizno ljubimo, da budemo prija-

Služite Gospodinu

telji Isusa Krista i svetoga Franje sljedeći njihove primjere ljubavi. Franjevaštvo je oblik života i nije dovoljno o tome govoriti ili nabrojiti što sve o svetom Franji znam, kojeg dobrog fratra pozajem.

Svjet nam nameće svoje ideale, mnogi ih slijede u masi, no mi se trebamo izdvojiti iz mase, jer sveti Franjo je svojim izdvajanjem iz mase bio ne samo čovjek svoga vremena nego čovjek ispred svoga vremena, jer je činio ne ono što svi rade, nego ono što je činio Isus, činio je dobro. No sve to nema smisla, ako i mi ne slijedimo to, te nas je propovjednik pozvao na izgradnju istinskog zajedništva ljubavi, podsjetivši nas na glasovitu riječ svetoga Franje: „Braćo, nismo još ništa učinili, započnimo iz početka!“

u veselju – Proslava svetkovine i obreda zavjetovanja

Na samu svetkovinu jutarnje misno slavlje i molitvu jutarnjeg časa predvodio je uz koncelebraciju fra Josipa Korena i fra Marka Vukovića fra Darko Grmača, koji je na koncu slavlja podijelio svečani blagoslov, za koga je Bog naredio Aronu i njegovim sinovima da tako blagoslivljuju narod, a taj blagoslov je poznat kao blagoslov svetoga Franje, jer je njega koristio i sveti Franjo.

Večernje misno slavlje uz koncelebraciju sve braće iz Misije predvodio je duhovni asistent mjesnog bratstva fra Radovan Čorić. Slavlje je počelo procesijom u

kojоj su članovi mjesnog bratstva Franjevačkog svjetovnog reda, neki i u narodnim nošnjama, ušli svečano u crkvu, jer je ovogodišnja proslava svetkovine svetoga Franje obilježena i zavjetovanjem triju novih sestara, koje su time postale punopravne članice mjesnog bratstva. Nakon misnih čitanja, koja su navijestili članovi Franjevačkog svjetovnog reda, ministra mjesnoga bratstva s. Mara pozvala je kandidatice s. Vilma Bekavac, s. Serafinu Matanović i s. Miru Mišković, te su one očitovali svoju želju da činom zavjeta postanu punopravne članice bratstva. Uslijedila je homilija predvoditelja slavlja fra Radovana koji je protumačio kako je nastao Franjevački

svjetovni red i kako je on namjenjen oženjenima i onima u svijetu. On je dio franjevačke obitelji, njegovi članovi ostaju u svom svjetovnom staležu, u svojim obiteljima, u svom svjetovnom zvanju, ali koji svoj život nadahnjuju evanđeljem. Isto tako oni slijede vlastito pravilo, koje im kao glavni zadatak daje „opsluživati evanđelje Gospodina našega Isusa Krista“ što u praksi znači život nadahnut poticajima ljubavi Božje.

Nakon homilije uslijedio je sam čin svečanog zavjetovanja, u kojem su zavjetovance obnovile svoja kršćanska obećanja i obećale živjeti život ubuduće po evanđelju.

Nakon njih i svi prisutni

članovi mjesnoga bratstva pristupili su obnovi vlastitih zavjeta, a potom je nastavljeno svečano misno slavlje. Prije samoga blagoslova predvoditelj fra Radovan čestitao je novozavjetovnicama ali i svim članovima mjesnoga bratstva na obnovi zavjeta te poželio da ih ta obnova zavjeta osyeži u njihovom pozivu.

Nakon blagoslova i završne pjesme slavlje se nastavilo u župnoj dvorani uz bogati stol, kojega su priredili članovi mjesnog bratstva, i pjesmu te vesele razgovore i druženje. Slavlju su se pridružili franjevcici i časne sestre franjevke, te Framaši, ali i mnogi vjernici.

HODOČAŠĆE FRANJEVAČKOG SVJETOVNOG REDA

Ivo Baotić

Cilj ovogodišnjeg hodočašća članova Franjevačkog svjetovnog reda bio je najprije zagrebačko groblje Mirogoj i sam Zagreb u subotu 8. listopada, te Karlovac i Kamensko u nedjelju 9. listopada. Na put je krenulo 33 hodočasnika, koje je predvodio duhovni asistent našeg mjesnog bratstva fra Radovan Čorić.

Ja se za vas molim, a ni vi mene nemojte zaboraviti – Mirogoj

Nakon jutarnje mise, koju smo prije polaska slavili zajedno s ostalim vjernicima u Misiji, krenuli smo put Zagreba, a prvi cilj bila je franjevačka

grobnica na groblju Mirogoj, u kojoj su pokopani posmrtni ostaci fra Daroslava Miklaušića i fra Ilijе Vrdoljaka. Nakon ugodne vožnje, tijekom koje nam je fra Radovan tumačio dijelove grada Zagreba, stigli smo na to prvo odredište svoga putovanja i otkrili da tamo počivaju i drugi fratri, koji su nekima od nas poznati poput fra Efrema Kujundžića, fra Mirka Mataušića, fra Bonaventure Dude, s kojima smo bili za života povezani bilo kao pojedinci, bilo kao zajednica.

tio u prošlost i sjećanja te zbog toga mnogima orosio lica suzama. No razmatrajući pojedine postaje, vrijeme koje smo tamо proveli i koje je trebalo biti i nešto kraće, proteklo je u tren i bio je to naš svojevrsni oproštaj s dvojicom franjevaca, koji su skupa u Misiji djelovali od 1997. do 2012. godine.

K svojima dođe i njegovi ga ne primiše – Zagreb

Nakon groblja Mirogoj obišli smo uže

središte grada, posjetili najprije Franjevačku crkvu na Kaptolu i katedralu (u obje crkve nismo mogli ući, jer su teško stradale u potresu u ožujku 2021. godine), Kamenita vrata, a onda se zaputili prema Gornjem gradu, Trgu svetoga Marka i gričkom topu. Iako je prvotni plan vožnje novom žičarom na Sljeme propao zbog remonta žičare, mi smo ipak doživjeli nešto posebno, jer smo se u grad vratili poznatom uspinjačom, koja je jedna od najstarijih na svijetu, ali je i najkraća. Potom smo obišli Trg Bana Josipa Jelačića, gdje smo poželjeli popiti kavu i piće, no najprije smo doživljavali da su se lokali, u koje smo navraćali, zatvarali za nekoliko minuta, pa smo u svojoj namjeri uspjeli tek na samom Trgu Bana Jelačića.

Nakon te okrijepe krenuli smo dalje prema autobusu, a onda se oprostili od glavnoga grada i krenuli prema gradu na četiri rijeke, Karlovcu, koji je bio odredište našeg hotela, u kojem smo se smjestili, večerali, a potom družili uz pjesmu i čašicu razgovora, te smo se tu susreli i s nedaćama oko dolaska eura u Hrvatsku, no sve to smo prihvatali sa šalom i onda pošli oko 23 sata na počinak.

Idi i popravi moju Crkvu – Karlovac

Nakon molitve jutarnjeg časa i obiljnog doručka u hotelu krenuli smo u obilazak grada, te smo autobus parkirali kod Franjevačke crkve i samosta-

na, gdje smo se kratko susreli i s fra Krunoslavom Albertom, tamošnjim gvardijanom. Mnogi su stanku iskoristili bilo za šetnju gradom, koji djeluje, zbog mnoštva oštećenih zgrada, kao pomalo zapušten grad, bilo za kavu. Bila je to i prigoda da se fra Radovan prisjeti svoga boravka u Karlovcu nakon povratka iz Njemačke te nam je rekao i ponešto o samome gradu.

Nakon toga smo se zaputili u nacionalno svetište svetog Josipa, gdje nas je dočekao župnik, velečasni Antun Sente, koji nam je kratko predstavio svetište prije svećane mise, koju je uz koncelebraciju župnika domaćina predvodio fra Radovan. Ta misa je bila posebna, jer su ju animirali prvoPRIČESNI, krizmanici su vršili ministrantsku službu, a uz to su pod misom Filipinka Kejsi i Tomislav jedno drugome podijelili sakramenat ženidbe. Nakon mise navratili smo u suvenirnicu, ali i na izložbu hrvatskih svetaca i blaženika, a pogledali smo i skulpture sestre Samuele, koja je u četrdeset skulptura oslikala Isusov život, te svoj boravak završili kratkom kavicom sa župnikom domaćinom. Potom smo se zaputili u hotel, gdje smo imali ručak, prije nego smo ostavili i grad na četiri rijeke i krenuli prema Kamenskom.

Ja sam s vama u sve dane – Kamensko (samostan paulina)

Posljednja postaja našeg hodočašća

bio je pavlinski samostan u Kamenskom, u kojem trenutno djeluju šestorica braće, koja opslužuju okolne župe, a i sam samostan je i župa. Nakon kratkog obraćanja domaćina oca Gaudencija Vite, koji nam je objasnio što sve u crkvi ima, obišli smo oko glavnog oltara Gospe kamenske i izmolili tri puta Zdravo Marijo te tako obavili kamenski zavjet.

Nakon toga smo razgledali i fotografije u hodniku samostana, koje pokazuju da su crkva i samostan u Domovinskom ratu doživjeli ogromna oštećenja, te je neki vojnik srpske vojske odnio orgulje, koje su nadene poslije u jednoj štali, a redovnike pavline je u bijegu spasio bijeli habit, jer su i srpski i hrvatski vojnici mislili da su bolničari te ih nisu napadali.

Nakon zajedničkog fotografiranja napustili smo Kamensko i preko Karlovca i Zagreba krenuli natrag u Beč obogaćeni mnogim lijepim iskustvima i doživljajima.

HODOČAŠĆE U MARIA GUGGING

fra Marko Vuković

Uputili smo se i ove jeseni, 24. rujna 2022. godine u Marijino svetište Maria Gugging, kako bi započeli novu školsku godinu s Njenim blagoslovom. Osvanuo je lijep i sunčan dan, upravo onakav kakav je najljepši za hodočašće, šetnju, molitvu, pjesmu, krunicu, razgovor i ugodno druženje, a i priliku za nova poznanstva. U našoj misijskoj crkvi okupio se nemali broj vjernika hodočasnika, gdje smo se pomolili i započeli hod prema Schottentoru, a tamo nas je već jako puno vjernika čekalo na tramvajskom stajalištu, na tramvaj 41 koji vozi prema zadnjoj stanici i velikom parku. Na svakom stajalištu se sve veći broj ukrcavao tako da slobodno možemo reći da je to bio tramvaj hrvatskih i Marijinih hodočasnika. Kada smo se konačno svi skupili u tom parku, a bilo nas je oko 300; odraslih, mlađih, djece, obitelji s djecom, hodočašće je moglo započeti.

Pomolili smo se, zapjevali pjesmu našoj Majci Mariji i uputili prema svetištu. Naprijed je išao Jozo Krnić,

kojem je to već ni sam ne zna koje hodočašće Majci. Svakih od priliike pola sata smo se zaustavljeni i malo osvježili te izmolili jednu deseticu krunice pa opet nastavili naprijed. S. Lucija nam je započinjala pjevanje dok smo se zaustavljeni, molili i pjevali. Nekima je put sigurno bio prilično naporan, ali znoj se obriše s čela, grlo pokvasti vodom, kavom, a noge umorne drugi dan bole, ali brzo i prestanu boljeti, a duša se raduje i svijetli od zadovoljstva.

Oko 15 sati smo bili blizu svetišta Maria Gugging, koje je inače nastalo po uzoru na svetište Gospe Lurdske gdje se Gospa ukazala djevojčici Bernardici, u Francuskoj, u Lurd. Ovo svetište u Maria Guggingu je blagoslovljeno 1925. godine.

Bilo nas je pješaka oko 300, a sigurno je još toliko bilo vjernika, koji su

autom ili autobusom ili kojim drugim prijevoznim sredstvom došli Majci u pohode i zahvalu. Misu je predslavila moja malenkost, a skladno pjevanje je predvodila obitelj Šokić. Po završetku mise smo se već svi uputili svojim kućama, radosna i ispunjena srca.

HKM BEČ U MARIJI BISTRICI

Pod gesmom *Blaženi oni koji slušaju riječ Božju i čuvaju je* (usp. Lk 11, 28), vjernici Vrhbosanske nadbiskupije i Banjolučke biskupije u subotu 8. listopada hodočastili su 17. put u Hrvatsko nacionalno svetište Majke Božje Bistrice u Mariji Bistrici.

I mi, vjernici Hrvatske katoličke misije Beč, priključili smo se tom jednodnevnom hodočašću nakon dvogodišnje stanke uzrokovanе pandemijom Covid-19.

Tri puna autobusa radosnih hodočasnika, praćena Nadom, fra Marjom i s. Lucijom, krenula su u subotu rano ujutro ispred crkve Am Hof put Marije Bistrice – pomoliti se i zahvaliti Gosi.

U Mariji Bistrici dočekao nas je predivan i topao jesenski dan.

Svečanu euharistiju predvodio je novoizabrani predsjednik Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine, vrhbosanski nadbiskup i apostolski upravitelj Vojnog ordinarijata u BiH, mons. Tomo Vukšić. Sudjelovali su i banjolučki biskup Franjo Komarica i banjolučki pomoćni biskup Marko Semren.

Ružica Češkić

HODOČAŠĆE PJEVAČA U HEILIGENKREUZ I SPOMENDAN SVETE CECILIJE 2022.

Ružica Češkić

Pred spomendan svete Cecilije, zaštitnice crkvene glazbe i glazbenika, a posebno onih koji svojim glazbenim umijećem pridonose ljepoti svete mise, koji slavimo 22. studenoga, župni zbor u članovi Zbora mladih *Laudamus* Hrvatske katoličke misije Beč s voditeljicom sestrom Ivanom Džambas hodočastili su u opatiju Heiligenkreuz (njem. Stift Heiligenkreuz).

Opatija Heiligenkreuz predivan je cistercitski samostan usred Bečke šume (njem. Wienerwald) i jedan je od najljepših srednjovjekovnih samostana na svijetu, te je najstariji kontinuirano nastanjeni i djelujući samostan na svijetu. Godine 1133. utemeljio ju je sveti Leopold III. iz dinastije Babenberg. Njegov sin Otto je za vrijeme školovanja u Parizu upoznao cistercite i ubrzo potom odlučio pristupiti cistercitskom redu. Otto je zamolio svog oca da u Donjoj Austriji sagradi samostan sličan cistercitskom Morimondu. Sveti Leopold III. uslišio je sinovu molbu te sagradio opatiju Heiligenkreuz u južnome dijelu Bečke šume i Klosterneuburg na sjeverozapadu Beča.

Cisterciti ili lat. *Ordo Cisterciensis* je rimokatolički crkveni red. Osnivali su ga sv. Robert, sv. Alberic i sv. Stjepan (Etienne) Harding. Najznačajniji doprinos širenju Reda u Europi dao je sveti Bernard iz Clairvauxa u 12. stoljeću. Cisterciti nose bijeli habit i crni škapular. Za vrijeme korske molitve i zajedničke liturgije oblače bijelu široku kukulu. Cisterciti žive pod geslom „*Ora et labora – moli i radi*“. Molitva je prva i najvažnija jer „ništa ne smije biti važnije od bogoslužja“ (Pravilo sv. Benedikta, 43:3).

Na arhitektonski bogatoj opatiji Heiligenkreuz isprepliću se romanika, gotika i barok, te i na taj vidljivi način opatija

svjedoči svoju postojanost kroz brojna stoljeća od utemeljenja. Posebno se ističu romaničko pročelje i očuvana romanička konstrukcija središnjeg broda samostanske crkve (posvećene 1187.) s križno-rebrastim svodom, križ iz 13. stoljeća s najstarijim masivnim rebrastim svodom u Austriji, impresivan crkveni kor posvećen 1295. (remek-djelo austrijske gotike), klaustar (1220.-1240.) obnovljen u 19. stoljeću u neogotičkom stilu, neogotički glavni oltar

(1887), barokna oltarna slika Johanna Michaela Rottmaya (1696.), te redovnički kor (drvorezbarski rad Giovannija Giulianija iz 1707.).

Sama arhitektura i znamenitosti opatije Heiligenkreuz ne bi puno značile da тамо не живе и rade redovnici koji svakodnevno mole časoslov, pjevaju gregorijanske napjeve, slave svete mise, mole se i ispunjavaju vjernike.

Zboraše je oduševila mistika opatije Heiligenkreuz. Priroda pokrivena prvim snijegom ove jeseni, u potpunom skladu s arhitekturom, te red i mir koji se тамо osjete,

obogatila nas je sve i povezala.

Hodočašće je započelo klanjanjem Presvetom Oltarskom Sakramentu u kapelici Svetoga Križa (njem. Kreuzkirche) u kojoj se nalazi križ s relikvijama Isusova križa. Nakon toga je uslijedilo razgledavanje opatije s vodičem redovnikom, koji je na poseban način predstavio povijest Reda i opatije te nam otkrio zanimljivosti iz njihovog redovničkog života.

Tako smo mogli saznati da neke njemačke poslovice (njem. Sprichwörter) dolaze upravo iz njihovog reda: Ein Buch aufschlagen, Die Klappe halten, Etwas auf die lange Bank schieben, Den Löffel abgeben. Također i to da je cistercitski red danas najbrojniji u Vijetnamu, tako da svaki drugi cistercit na svijetu dolazi iz Vijetnama, a u samoj opatiji Heiligenkreuz živi malo manje od 50 redovnika s prosječnom dobi ispod 50 godina. U 12:00 sati redovnici mole treći i šesti čas (Tertia et sexta hora) koji smo i mi pratili i pritom se osjećali daleko od 2022. godine slušajući molitve i časoslov na latinskom. Na Križnom putu, koji se nalazi izvan samostana, pridružili su nam se i sestra Lucija Klarić i fra Darko Grmača. Kruna cijelog hodočašća bila je sveta misa u kapelici Svetoga Križa koju je predslavio fra Darko. U homiliji nam je fra Darko ponovno posvijestio važnost i ulogu pjevača u crkvi i slavljenju Boga, te kako je naša dužnost koristiti talente, darove koje nam je Bog dao. Tko pjeva, dvostruko moli. Sveta Cecilija nam je uzor jer se smatra da je za svog života bila tako bliska nebu da je mogla čuti anđeosko pjevanje. Govorilo se da može svirati na svakom glazbalu. Glazba i pjevanje nam pomažu u približavanju Bogu, ali i približavanju jednih k drugima. Nakon duhovne hrane, tijelo smo nahranili u restoranu unutar opatije. Poslije ručka smo još kratko obišli teološku Hochschule Heiligenkreuz i Lourdesgrotte s kipom Gospe Lurdske kojoj smo se pomolili za grad u kojem živimo i radimo i preporučili da nas čuva na putu nazad. Zahvalni Bogu, sestri Ivani, našem župniku i fra Darku, puni dojmova i duhovno obnovljeni, vratili smo se u Beč.

Ovo hodočašće je bila mala duhovna obnova za spomen dan naše zaštitnice svete Cecilije, 22. studenog, koji smo proslavili svečanom svetom misom, pjevajući Bogu na slavu.

NEDJELJA NARODA

Ružica Češkić

U bečkoj katedrali svetog Stjepana, u nedjelju 25. rujna 2022. svečano bogoslužje povodom Nedjelje naroda (Sonntag der Völker) predstavio je pomoćni biskup Franz Scharl u zajedništvu s Johanne- som Gönnerom, voditeljom Ureda Bečke nadbiskupije za zajednice stranih jezika, te uz sudjelovanje župnika zajednica sudionica. Katedrala je bila ispunjena bogatstvom naroda, jezika i kultura kroz čitanja, pjesme i molitve na različitim jezicima.

Župni zbor i članovi zbora mlađih Laudamus Hrvatske katoličke misije Beč ulaznom pjesmom *Svi kliknimo Kristu* uveli su sve prisutne u slavlje u kojem su sudjelovale albanska, talijanska, hrvatska, poljska, slovačka, češka, mađarska, engleska, francuska, španjolska zajednica, rumunjska grko-katolička, ukrajinska grko-katolička zajednica i zajednica Roma.

Zbor Hrvatske katoličke misije Beč pod vodstvom sestre Ivane Džambas, uz pratnju na orguljama sestre križarice Josipe Pavle Jakić, studentice na Studiju crkvene glazbe u Beču, pjevao je i pjesmu za prinos darova „Izvore vode žive“ i „Gospodine, smiluj se“, splitskog skladatelja don Šime Marovića, kojom je pjevajući klapski *a capella* uspio prenijeti duh Dalmacije svima u katedrali. Nedjelja naroda se ove godine održala sa znakovitim geslom „Vaši bližnji?“.

U Evanđelju po Luki čuli smo kako Isus govori farizejima o bogatašu i siromahu Lazaru, o bogataševu životu na zemlji u bogatstvu, gozbama i grimizu, te siromahu imenom Lazar Beč. Uz pjesmu i ples oprostili smo se od još jedne Nedjelje naroda.

koji je ležao ispred bogataševih vrata i prizeljkivao nasititi se ostacima s bogataševa stola. Nakon smrti anđeli su odnijeli Lazara u krilo Abrahamovo, a bogataš je završio u teškim mukama u paklu, te vatio Abrahamu da barem pošalje Lazara njegovoj braći da ne dospiju u isto mjesto muka kao i on. Biskup Scharl se u homiliji osvrnuo na evanđelje u kojem znamo ime siromaha - Lazar, a bogataš je neimenovan, za razliku od svijeta u kojem živimo gdje su imena bogataša poznata, a siromasi su bezimeni. Božja logika i logika svijeta. Tko su naši bližnji? Komu mogu danas pomoći, pružiti ruku, osmijehnuti se? Jesu li to naši susjedi, ljudi u prolazu, ljudi izbjegli pred strahotama rata iz Ukrajine? Budući da se *Nedjelja naroda* poklapa sa „Svjetskim danom migranata i izbjeglica“, biskup se posebno obratio izbjeglicama iz Ukrajine koji su također sudjelovali u misnom slavlju i uveličali ga pjesmom.

Molitve vjernika su čitali vjernici iz zajednica na svom materinskom jeziku. Molitvu za mir na hrvatskom jeziku izgovorila je Ružica Češkić ispred hrvatske zajednice.

Kroz svečani prinos darova u procesiji članova svih zajednica ponovno se moglo vidjeti kulturno bogatstvo naroda kroz narodne nošnje. Ispred hrvatske zajednice u procesiji u slavonskoj nošnji bili su Julka Jurić i Božo Blažević, članovi Marijine legije.

Nakon svete mise održan je tradicionalni agape u atriju biskupske dvore. Tamo su zajednice imale svoj stand s hranom i pićem iz svojih zemalja.

Na hrvatskom standu mogli smo se počastiti hrvatskim vinom i rakijom, kulenom, domaćim pitama, kolačima koje su naše vrijedne župljanke napravile. Članovi župnog pastoralnog vijeća (obitelji Djeno Milenka i Blažević Slavena) pomogli su oko organizacije i radosno pozdravljali sve koji su došli do hrvatskog standa. Kako ne bi i taj dio prošao bez glazbe, pobrinuli su se tamburaši iz Tamburaškog sastava Šokadija Beč. Uz pjesmu i ples oprostili smo se od još jedne Nedjelje naroda.

BDIJENJE UOČI SVIH SVETIH

U HKM u Beču održano je molitveno bdijenje uoči blagdana Svih Svetih. Nakon svete mise, uslijedio je nagovor te klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom. Iako veliki dio naših vjernika u ovo vrijeme odlazi u Domovinu pohoditi grobove svojih bližnjih, ipak se na ovom bdijenju okupio lijep broj vjernika. Bdijenje je predvodio naš fra Darko.

U nagovoru je govorio o problemima unutar obitelji, osobito između muža i žene. Dotaknuo se psiholoških karakteristika žene i muškarca, govorio je što muškarci i žene čini sretnima u braku, a što ih žalosti. Sveta misa kao i euharistijsko klanjanje bili su na temu Svih Svetih. Sve je svojim pjevanjem popratio zbor mlađih naše Misije *Laudamus*.

s. Dragana

DAN SJEĆANJA NA VUKOVAR

Svi znamo da je 18. studeni dan kada se sjećamo i s pijetetom spominjemo Grada Heroja - Vukovara. Toga dana u našoj Misiji smo se pod svetom misom koju je u 18:00 sati predstavio fra Josip, sjetili svih onih koji su svoj život darovali Domovini.

Fra Josip je u uvodu u svetu misu rekao da je Bog taj koji nas je stvorio, posao u ovaj svijet i Bog je taj koji nas vodi sebi u vječnost. Neki su otišli nasilno s ovog svijeta, napose naši branitelji za koje ćemo se moliti na ovoj svetoj misi, molit ćemo za domovinu, kako

za Hrvatsku, tako i za Bosnu i Hercegovinu. U propovijedi je fra Josip govorio o žrtvi, onoj žrtvi koja je svoj život dala u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini za druge. Progoverio je i o gradu Vukovaru, Gradu Heroju, gradu koji je simbol patnje, muke i žrtve za slobodu. Fra Josip je pročitao pjesmu Drage Ivaniševića *Hrvatska*, a poslije i priču koja je preko Mladena Kušeca došla do čitatelja: Priča o Gradu, autora Siniše Glavaševića.

s. Dragana

HRVATSKA

**Ni brda nisu,
ni doline, ni rijeke, ni more,
ni oblaci nisu,
ni kiša, ni snijeg nije
moja Hrvatska...
Jer Hrvatska nije zemlja, kamen, voda,
Hrvatska je riječ koju naučih od majke
i ono dublje s Hrvatskom me veže,
s Hrvatskom Hrvata,
s patnjama njinim,
sa smijehom i nadom,
s ljudima me veže,
te ja kao Hrvat brat sam sviju ljudi,
i kud god idem sa mnom je Hrvatska!**

Drago Ivanišević

OBEĆANJA FRAME

Frama je način života i put na koji Duh sveti poziva. Tako je i pozvao 14 novih framaša u naše bratstvo. U petak, 14. listopada 2022., imali smo framaška primanja, koja su predvodili naša predsjednica Antonela Djeno i naš duhovni asistent fra Darko Grmača, te su s tim obredom postali

službeno dio čitave franjevačke mладеzi, a to znači biti dio bratstva i imati obitelj. Kroz ovu godinu će imati priliku pripremiti se za obećanja kojima mogu za godinu dana pristupiti.

Sutradan, u subotu 15. listopada, na svetom euharistijskom slavlju pod vodstvom fra Darka Grmače, 16 framaša je izreklo i obnovilo svoja obećanja. Geslo „Duh Sveti poučit će vas u taj čas što valja reći“ (Lk 12,12) vodilo nas je na tom putu. Uz to su se obećanici pristupanjem i vođenjem susreta kroz cijelu godinu i duhovnom obnovom koju smo imali vikend prije obećanja u Niederrussbachu, nastojali kroz kateheze, mise, molitvu, klanjanjem, šutnjom i upoznavanjem jednih s drugima aktivno pripremiti za taj veliki dan.

Nakon svete mise nastavilo se slaviti u župnoj dvorani uz obitelj, prijatelje i Framaše iz Zagreba. Duhovna glazba, veselo društvo i dobro raspoloženje su uveličali njihov dan i omogućili da framaško bratstvo još više poraste.

U nedjelju, 16. listopada, izabrali smo novo mjesno vijeće, koje će kroz godinu dana

služiti bratstvu uz serafskog oca Franju. Novi vijećnici su: predsjednica Gabrijela Bošnjak, potpredsjednica Julianna Krajinović, voditeljica formacije Magdalena Barušić, tajnica Angelina Babić i blagajnica Lea Mioć. Našem novom vijeću želimo mir i ustajnost.

Duh Sveti nas je zaista naučio što valja reći u taj čas. Zahvalni smo na našem zajedništvu i ljubavi jednih prema drugima s nadom da ćemo ispuniti što smo obećali pred Bogom i jedni prema drugima.

Pozivamo sve mlade da dođu na susrete petkom u 19:30 u dvoranu na prvom katu i osjete što znači biti dio bratstva.

Gabrijela Bošnjak, Julianna Krajinović i Antonela Djeno

VJERONAUK U MISIJI

Vjeronauk smo ove godine započeli sastankom djece i roditelja u subotu 17. rujna 2022. godine. Sastanak je vodio fra Josip Koren, voditelj HKM Beč. U 13:30 sati na vjeronauk su se upisala djeca od 1. do 7. razreda, a krizmanici su imali upis u 14:00 sati. Fra Josip je zaželio dobrodošlicu djeci i roditeljima u crkvi Am Hof te započeo susret s uvodnom molitvom. Nakon molitve dao je upute roditeljima kako će upisati djecu na vjeronauk i ispuniti prijavnice. Govorio je zatim o važnosti pripreme za primanje sakramenata kao i redovitim dolascima na svete mise.

Na vjeronauku se ne primaju samo informacije, nego nas on i odgaja zato je važno redovito dolaziti na susrete. Naveo je koliko ima grupa i u koje vrijeme su, te tko će sve ove godine držati vjeronauk. Kako u nekim grupama ne bi bilo previše djece, svaka grupa može primiti 30 učenika kako bi se s polaznicima vjeronauka moglo što kvalitetnije raditi. Vjeronauk će se održavati petkom i subotom za krizmanike, prvi razredi bi imali vjeronauk nedjeljom, a prvičesnici i svi ostali subotom. Svaka grupa ima pripremljene materijale koje će vjeroučitelji s djecom obrađivati. Župnik je predstavio vjeroučitelje: s. Nikolinu, s. Ivanu, s. Draganicu, fra Marku i fra Darku, koji će ove godine predavati vjeronauk. Izložio je zatim raspored vjeronauka te pozvao roditelje da upisu djecu na vjeronauk.

Na vjeronauk se upisalo oko 190 kandidata za krizmu, a oko 120 za prvu pričest, 15-tak je učenika 3., 4. i 5. razreda i 15-tak učenika 6. i 7. razreda. Ministranti i čitači se sastaju jedanput mjesечно, dječji pjevački zbor je subotom, a nedjeljom djeca pjevaju na svetoj misi u 8:30 sati. Svakog petka u Misiji se sastaje Frama, tu grupu vodi fra Darko, a subotom se sastaje radnička mlađež i studenti, koje također vodi fra Darko.

Raspored vjeronauka:

Krizmanici

- Petak u 16:00 sati (s. Dragana)
- Petak u 17:00 sati (s. Dragana)
- Subota u 09:30 sati (s. Dragana)
- Subota u 09:30 sati (fra Darko)
- Subota u 10:30 sati (fra Marko)
- Subota u 11:30 sati (fra Marko)
- Subota u 11:30 sati (fra Darko)

Prvičesnici

- Subota u 10:30 sati (s. Nikolina)
- Subota u 10:30 sati (s. Dragana)
- Subota u 11:30 sati (s. Nikolina)
- Subota u 11:30 sati (s. Ivana)

1. razredi

- Nedjelja u 10:00 sati (gđa. Nada)

3. 4. i 5. razredi

- Subota u 09:30 sati (s. Ivana)

6. i 7. razredi

- Subota u 11:30 sati (s. Dragana)

Dječji pjevački zbor

- Subota u 10:30 sati (s. Ivana)

Ministranti i čitači

- Jedanput mjesечно (s. Nikolina)

Frama

- Petak u 19:30 sati (fra Darko)

Susreti mlađih

- Subota u 19:30 sati (fra Darko)

s. Dragana

NOVI PODMETAČI ZA KLUPE U CRKVI

Zima stiže, a time i hladniji dani. Treba štedjeti energiju. Naša crkva se grije na električne grijalice koje su ugrađene u drvene klupe s donje strane.

Da bi nam u crkvi bilo ugodnije, toplige za sjedenje, kupili smo nove podmetače za klupe (Nadelfilzauflage). Boja im je baršunasto purpurna, te se dobro uklapaju u boju klupa u našoj crkvi. Kupili smo ih od firme Ebenhofer GmbH iz Perga za 5.748,62 eura.

Iz reklame: *Ugodna toplina i komforna čvrstoća su osnovna prednost finog nadelfilza. Posebna uređenost površine nije osjetljiva na vlagu i prljavštinu, a niti se ne „cofaju“. S takvom površinom čišćenje je jednostavno. Punktualno ljepljivi dio s donje strane spričava klizanje.*

Isprobajte pa procijenite.

FJK

DOĐITE U MARIJINU LEGIJU

Marijina legija je katolička laička organizacija, čiji članovi dobrovoljno služe Crkvi u 170 zemalja diljem svijeta. U našoj Misiji pod vodstvom duhovnika fra Marka Vukovića, s Dragane Tomić i s. Ivana Džambas, djeluje pet prezidijskih grupa Marijine legije.

Odazovite se Božjem i Gospinom pozivu i riječima iz sv. evanđelja:

„Dođi i vidi“ (Iv 1,46) „Što god učiniste jednom od ove moje braće, meni učiniste“ (Mt 25,46)

Naši Prezidijski imaju susrete:

Ponedeljak: prez. "Zvezda Mora" u 19 sati
HKM Beč, 2. kat učionica B.

Utorak: prez. "Ruža Otažstvena" u 19 sati
HKM Beč, 2. kat učionica B.

Srijeda: prez. „Kraljica Mira“ u 19 sati
HKM Beč.

Utorak: prez. „Ime Marijino“ u 17,30 sati
Winer Neudorf, župne prostorije.

Petak: prez. mladih „Gospa Bistrička“ u 17,30 sati
HKM Beč, 2. kat učionica B.

POSVETA ISUSU PO MARIJI

Kao i prethodnih godina Marijina Legija je pripremila sa svojim molitvenim članovima Posvetu Isusu po Mariji u 33 koraka, koja je započela 24. 10., a završila 26. 11. u crkvi Am Hof u Beču.

U današnje vrijeme susrećemo se s mnogim nevoljama koje su sustigne, kako ljudi širom svijeta, tako i naš narod. Ova posveta snažna je nebeska zaštita za sve one koji se predaju Isusu po Mariji. Da bismo zadobili Isusa, Marija je najsigurnije, najlakše, najkraće i najsvetije sredstvo.

Riječima Čista Božja Ljubav neka vlada u našim srcima započinje sveti Ljudevit Montforski svoja pisma duhovnim kćerima koje je vodio k svetosti. Ta čista Božja Ljubav koju su sveci živjeli predano i radosno treba nas voditi do potpune slobode u Bogu.

Priprava za posvetu traje 33 dana. Sastoji se od četiri cjeline. Meditacijama i molitvama nastojimo se isprazniti od duha svijeta, zatim upoznati sebe, Mariju i Isusa koji je glavni cilj posvete.

Sveti papa Ivan Pavao II. bio je veliki zagovornik ove posvete, te je za svoje papinsko geslo odabran riječi *Totus tuus – Sav tvoj*. To geslo dugujemo svetom Ljudevitu Montforskemu pa neka i naše geslo Mariji bude *Sva sam Tvoja Marijo i Majko moja, sve što imam Tvoje je*.

Mara Šokić

IN MEMORIAM DUBRAVKO DUBRAVAC (28. 12. 1968. – 29. 10. 2022.)

*Kad se budemo gledali oči u Oči, kad se budemo srelija i Ti - pitam se što će tada reći.
...Hvala ti što sam stvoren tako
čudesno, što su djela tvoja predivna.*

Mi zaista možemo reći Bogu hvala što je stvorio Dubravka tako čudesno, a vjerujemo i da je Bog zadovoljan načinom na koji je Dubravko otrčao svoju utakmicu života, kad ga je pozvao Sebi tako brzo i neočekivano, nama neshvatljivo.

Dubravko se rodio u hrvatskoj katoličkoj obitelji u Modriči, u Bosanskoj Posavini. Otac Đuro i majka Ruža odgajali su ga u duhu tradicionalnih, kršćanskih vrijednosti. Budući da je rano ostao bez oca, u dobi od 12 godina, majka se nastavila brinuti za njegov odgoj i školovanje. Nakon mature u Modriči, Dubravko upisuje Fakultet agronomije u Osijeku, koji nažalost prekida Domovinski rat. Nakon pada Modriče - Bosanske Posavine, borba za životnu egzistenciju, sebe i svoje majke, odvela je Dubravku kao i mnoge druge u Austriju gdje je Dubravko vrijednim i poštenim radom na različitim poslovima zarađivao za život.

Tada, pa čak i više nego danas, Hrvatska katolička misija Beč imala je značajnu ulogu u okupljanju mladih koji su došli u nepoznatu zemlju nakon strahota rata. Mladi su se tada, kao i sada, okupljali u prostorijama Misije, Centru. Nedjeljne mise na hrvatskom jeziku, folklor, ples, zborovi, druženja, pomogli su vraćanju normalnom, iako u stranoj zemlji još uvijek teškom životu. Dubravko se kreativno izražavao kroz ples, ali i umjetničku fotografiju i dizajn. Bio je jedna dobra, nesebična i umjetnička duša. Od 2012. godine vodio je ples u Misiji svakog utorka tijekom školske godine. Ples ga je ispunjavao, činio sretnim, a svoju zaljubljenost u ples, posebno salsa, prenosio je i na druge. Osim redovitih plesnih susreta utorkom, svake godine se održavao maskenbal na pokladni utorak i božićni ples u prosincu, a plesači s Am Hofa zajedno su išli na balove: hrvatski, gradišćanski, salsa bal. U vremenu kada se ljudi oduševljavaju gotovo ničim, Dubravko se oduševljavao sitnicama svaki dan i u njima prepoznavao Božju ljepotu. Posebne trenutke koji bi ga oduševili, pamtilo je kao da su

se dogodili netom prije – skoro kao da i sada živo možemo čuti kako očarano priča o Simfoniskom orkestaru HRT-a na gradišćanskem balu krajem 90-tih. Duhom uvijek mlađ i otvoren novim spoznajama i vještinama, Dubravko je tako posljednjih nekoliko godina učio španjolski jezik, bavio se dizajnom. Volio je ljudi, druženja, razgovor, sebe je davao nesebično. Brojni mladi naše Misije su naučili prve plesne korake upravo s njim, a mnoge je pripremao i za prvi svadbeni ples. Uvijek miran, vedar, ali i objektivan, znao je reći kako on ne može napraviti čuda za par sati, ali mi svjedočimo da ih je ipak mogao napraviti – svi su proplesali.

Njegova supruga Christine, obitelj, brojni prijatelji, plesači s Am Hofa pamtit će ga po izvornim hrvatskim vrijednostima, kao poštenog, vrijednog, dobrog, vedrog čovjeka koji je davao sebe i svoje vrijeme drugima i bio im uvijek na raspolaganju.

Antun Brano Šimić upozorava u svojoj Opomeni: „Čovječe, pazi da ne ideš malen ispod zvijezda!“, a mi možemo reći da je Dubravko uistinu bio velik pod zvijezdama. Njegova djela, osobnost, susreti s njim, ostat će pohranjeni u svakome tko ga je poznavao.

Ljudski gledano, Dubravko je prerano završio svoj ovozemaljski život. Vjerujemo pak, kao što sv. Pavao piše u Poslanici Kološanima (1, 12-14): „s radošću zahvaljujući Ocu koji vas osposobi za dioništvo u baštini svetih u svjetlosti. On nas izbavi iz vlasti tame i prenese u kraljevstvo Sina, ljubavi svoje, u kome imamo otkupljenje, otpuštenje grijeha.“, da je Dubravko sada u nebeskim prostranstvima, u vječnoj domovini.

Dubravko, hvala ti na svemu!
Do ponovnog susreta u vječnosti!

U CRKVI AM HOF PRIKAZAN FILM "RAZGOVOR"

U nedjelju, 23. listopada 2022., poslije večernje mise, u našoj crkvi se okupilo par stotina vjernika, koji su željeli pogledati film Razgovor Dominika Sedlara.

Priča se temelji na stvarnom i jedinom susretu između novoizabranog predsjednika Jugoslavije Josipa Broza Tita i poglavara Katoličke crkve u Hrvatskoj, Alojzija Stepinca, koji se dogodio u Zagrebu, 4. lipnja 1945.

Obje ličnosti su same po sebi kompleksne i obje su ostavile neizbrisiv trag na bivšu, komunističku Jugoslaviju kao nitko drugi u njezinoj krvavoj povijesti. Priča se dijelom temelji i na navodnom nedavno otkrivenom transkriptu sastanka. Cijela priča, pravo trajanje, odvija se kao i u stvarnom životu, nešto manje od dva sata dug razgovor između njih dvojice.

Tito, učen u Sovjetskom Savezu pod Staljinovim vodstvom, čvrst je, odlučan i neumoljiv vjernik u komunizam, koji je upravo stupio na vlast kada se Jugoslavija ponovno formirala nakon neuspjelog prvog pokušaja u ranom dvadesetom stoljeću kao Kraljevina.

Stepinac je, s druge strane, vrlo rezerviran i miran čovjek, najmlađi katolički nadbiskup kojeg je Hrvatska imala u povijesti i koji kasnije postaje najmlađi kardinal ikad imenovan unutar Katoličke crkve u njezinoj povijesti.

Titova želja je da ima apsolutnu i potpunu kontrolu nad

svim i unutar Jugoslavije, a budući je Hrvatska ključna republika unutar Jugoslavije, Tito je svakako želi imati pod svojom kontrolom.

Katolička crkva je oduvijek bila onaj identificijski simbol koji je okupljao Hrvate kao narod. Titova želja je da se Hrvatska crkva odvoji od Vatikana, postajući u biti neovisna Katolička crkva.

Posljednja osoba koja se u povijesti odvojila od Vatikana bio je Henrik VIII., formirajući Englesku crkvu, tako da je povijesni značaj ovoga susreta golem. Tito je neumoljiv u nastojanju da nadbiskup Stepinac popusti njegovom zahtjevu, ali nadbiskup je jednako uporan da ne popusti.

Sam razgovor je pomalo šahovski meč, ide naprijed-natrag cijelo vrijeme, a jedan čovjek pokušava nadmašiti i nadmudriti drugoga. Konačni ishod susreta njih dvojice oblikovao je povijest i ljudi i države Hrvatske na načine koji su do danas ostali relevantni".

Preuzeto Iz Croatia-film o filmu „Razgovor“

SACHER TORTA NAŠE SESTRE LUCIJE

Sastojci potrebni za biskvit:

100 grama šećera
150 grama margarina
120 grama šećera u prahu
1 vanilija
150 grama čokolade za kuhanje
150 grama brašna
2 – 3 žlice kakaa
1 prašak za pecivo
7 jaja

Sastojci za namaz biskvita:

600 grama pekmeza od marelice
1 dl ruma

Sastojci za čokoladni preljev:

200 grama čokolade za kuhanje
5 žlica vode
5 žlica ulja
2 i pol žličice margarina

Postupak rada:

Lagano omekšati 150 grama margarina i 150 grama čokolade u rerni, ne treba se do kraja otopiti nego omekšati. U omekšan margarin dodajte 120 grama šećera u prahu te miksaјte oko jednu minutu, kad su margini i šećer umučeni, dodajte 6 žumanjaka, ali dodajte jedan po jedan žumanjak i jedno cijelo jaje. Bjelanjke tucite u drugoj posudi, ne na najjačoj brzini. Sestra Lucija ima mikser s 5 brzina, a bjelanjke miksa na četvrtoj brzini. Zašto? Ako se bjelanjci miksuju u petoj brzini, onda u njih ulazi zrak i smjesa nakon toga pada. U bjelanjke kada su već čvrsti, stavljaju se 100 grama kristal šećera te se dalje miksa, dok žuta smjesa čeka. Kad umutite bjelanjke, ostavite ih sa strane, a u žutu smjesu dodajte omekšanu čokoladu i miksaјte. Kad je smjesa miksanja, dodaje se u bjelanjke, dodaje se još kroz sito prosijano 150 grama brašna pomiješanog s praškom za pecivo i 2 do 3 žlice kakaa. Lagano se sve skupa izmiješa ručno, žlicom. Gotovu smjesu izlijte u margari-

nom
nama-
zan i braš-
nom posut kalup,
promjera 26 cm. Peče se u
zagrijanoj rerni na 180 stupnjeva, sat vremena. Kada je
biskvit pečen, izvadite ga iz rerne i ostavite na hlađenje
na sobnoj temperaturi. Kada je biskvit ohlađen prerežite
ga na 3 jednakih dijela tako da dobijete 3 biskvita.
600 grama pekmeza i 1 dl ruma pomiješajte i zagrijte te
premažite njime prvi biskvit, zatim stavite na njega drugi
i premažite, a onda preklopite trećim biskvitom na koji
se ne stavlja pekmez. Kad ste gotovi s mazanjem torte,
napravite preljev.

Preljev se radi tako što se u posudu stavi 200 grama
čokolade za kuhanje i 5 žlica vode, te se stavi na
nisku temperaturu da se otopi, kada se otopi dodajte
i 5 žlica ulja, a nakon ulja i 2 i pol žličice margarina.

Otopljenim preljevom prelijte tortu, ali najprije
žlicom njene rubove, a nakon toga prelijte sredinu i lagano zavrtite tanjurom na kojem je
torta kako bi se preljev ravnomjerno raspodjedio. Tortu stavite u frižider na hlađenje,
a prije jela izrežite na ravnomjerne šnите.

s. Dragana

VUKOVAR 1991.-2023.

"Zaista, zaista, kažem vam:
Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre,
ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod." (Iv 12, 24)